

Sag C-256/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

10. juni 2020

Forelæggende ret:

Sofiyski rayonen sad (Bulgarien)

Afgørelse af:

10. juni 2020

Rekvirent:

Toplofikatsia Sofia EAD

Hovedsagens genstand

Betalingspåkravsprocedure, inden for rammerne af hvilken det er umuligt at forkynde et betalingspåbud for skyldneren, hvis nabo oplyser, at hun bor i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrørende fortolkning af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012.

Præjudicielle spørgsmål

- 1 Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at den nationale ret i forbindelse med lokaliseringen af en skyldners sædvanlige opholdssted, som i henhold til den nationale lovgivning er en forudsætning for at gennemføre en ensidig formel procedure uden bevisoptagelse, såsom betalingspåkravsproceduren, er forpligtet til at fortolke enhver begrundet mistanke om, at skyldneren har sit

sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, som manglende retsgrundlag for at udstede et betalingspåbud henholdsvis som grundlag for, at betalingspåbuddet ikke får retskraft?

- 2 Skal artikel 5, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at denne bestemmelse forpligter en national ret, som efter at have udstedt et betalingspåbud over for en bestemt skyldner har konstateret, at den pågældende skyldner sandsynligvis ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor retten er beliggende, og på den betingelse, at dette i henhold til national lovgivning udgør en hindring for udstedelsen af et betalingspåbud over for en sådan skyldner, til ex officio at ophæve det udstedte betalingspåbud, selv om der ikke findes en udtrykkelig lovbestemmelse desangående?
- 3 Såfremt det [andet] spørgsmål besvares benægtende, skal de deri nævnte bestemmelser da fortolkes således, at de forpligter den nationale ret til at ophæve det udstedte betalingspåbud, når den har foretaget en efterprøvelse og med sikkerhed har konstateret, at skyldneren ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor den domstol, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende?

Den Europæiske Unions retsforskrifter og retspraksis

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – artikel 20.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – artikel 5, stk. 1.

Nationale retsforskrifter

Zakon za zadalzhniata i dogovorite (lov om forpligtelser og kontrakter) – artikel 68, litra a).

Grazhdanski protsesualen kodeks (civil retsplejelov) – artikel 38, 40 og 41, artikel 42, stk. 1, artikel 43, artikel 44, stk. 1, artikel 45, artikel 46, stk. 1 og 2, artikel 47, stk. 1, 2, 3, 5, 6 og 7, artikel 48, 53 og 246, artikel 282, stk. 2, artikel 410, stk. 1, nr. 1, og artikel 410, stk. 2, artikel 411, artikel 413, stk. 1, artikel 414-416, 419 og 423.

Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (lov om international privatret) – artikel 4, stk. 1, og artikel 48.

Zakon za grazhdanskata registratsia (lov om registrering af borgerne) – artikel 90, stk. 1, artikel 93 og 94, artikel 96, stk. 1.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 4 Toplofikatsia Sofia EAD er et handelsselskab, der er registreret i Bulgarien, hvis formål er levering af forsyningspligtigheder. Selskabet indgav begæring til den forelæggende ret om udstedelse af et betalingspåbud over for skyldneren, en bulgarsk statsborger, vedrørende manglende betaling for termisk energi og dertil knyttede ydelser leveret til en bolig i Sofia, Bulgarien, som ifølge selskabet ejes af denne skyldner.
- 5 Efter at den forelæggende ret den 19. september 2019 havde fastslået, at begæringen var lovlig, udstedte retten et betalingspåbud og besluttede, at det skulle forkyndes for skyldneren af en medarbejder ved retten.
- 6 Den forelæggende ret indhentede oplysning om skyldnerens registrerede adresse og fandt frem til, at den faste bopælsadresse og den aktuelle bopælsadresse var sammenfaldende og beliggende i Sofia. Rettens medarbejder opsøgte adressen, men konstaterede, at den var ufuldstændig – der var angivet nummeret på boligblokken med 15 etager, men ikke det konkrete lejlighedsnummer.
- 7 Den forelæggende ret besluttede, at der skulle søges efter oplysninger via skyldnerens arbejdsgiver og mobiltelefonnumre, men sådanne fandtes ikke registreret i Bulgarien. Derfor blev der truffet beslutning om, at rettens medarbejder skulle besøge den samme adresse på ny.
- 8 Ved dette besøg fandt medarbejderen frem til den konkrete lejlighed, som – ifølge oplysninger fra administratoren af ejerforeningen – bebos af skyldneren. Ifølge administratoren kommer skyldneren dog sjældent i sin lejlighed og bor praktisk talt i Tyskland.
- 9 På grundlag af de oplysninger om en ændring af skyldnerens efternavn, der er blevet indsamlet i den foreliggende retssag, antager den forelæggende ret, at skyldneren er gift med en tysk statsborger, eftersom hun har et tysk efternavn, som er atypisk for en person af bulgarsk oprindelse. Indtil 1995 havde skyldneren et typisk bulgarsk efternavn.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

Den forelæggende ret henviser som helhed til begrundelsen for sin anmodning om præjudiciel afgørelse, der er registreret som sag C-208/20 ved Den Europæiske Unions Domstol.